

1850 indeholder ingen Lempelse af den foreløbige Lov af 25de August 1850 men af Placaten af 12te Mai 1841, § 3, og er, da den udtrykkeligen tilsiktrer den kongelige Kasse alle lovbefalede Indtægter, kun en under de daværende overordentlige og paatrængende Forhold fremkaldt administrativ Lethelse for de Handelende, hvilken finder sin Analogie i mangfoldige Bestemmelser af det forrige Generaltoldkammer og Commerce-Collegium, og om hvis forfatningsmæssige Besøttelse Finantsministeriet derfor aldrig har næret nogen Tvivl, da Bestemmelsen i modsat Fald selvfølgelig vilde være blevet gjort til Gjenstand for en foreløbig Lov, hvorfor Ansvaret maatte være ringe i Sammenligning med Ansvaret for Loven af 25de August 1850 og hvad dermed staaer i Forbindelse.

Statsrevisorernes Fleertal kunde imidlertid ikke erkjende, at Bekjendtgjørelsen af 1ste Septbr. 1850 udtrykkeligen siktrer den kongelige Kasse alle lovbefalede Indtægter, da den gjør en væsentlig Forandring i de tidligere Love og navnlig i Placaten af 12te Mai 1841, § 3. Bemeldte Fleertal kunde derfor vel ikke erkjende Finantsministeriets forfatningsmæssige Besøttelse til at træffe denne Foranstaltning ad administrativt Veie, men paa Grund af de særlige Forhold fandt Fleertallet dog Anledning til at indstille til Decission, at Forholdsreglen maatte påseere.

Statsrevisoratets Mindretal — Petersen — bemærkede derimod, at,

da det ikke er Handelen, men Forbruget, som skal bære Tolden, om Kjøbmanden end, efter Oppebørselens Organisation, derfor maa staae i Forbund til Staten, indtil han enten ved Salg i Landet faaer Skatten godtgjort af Consumenten i Forening med Salgsprisen (Indkjøbsprisen og Kjøbmandens Avance), eller han, ved at udføre Varerne af Landet, beviser, at Skattepligtens Betingelse (Forbrug i Landet) ikke er tilstede og da erholder sit Deposittum tilbage;

da den provisoriske Lov ved sin Medsættelse af Tolden havde gjort det umuligt, at Varer, som vare indførte før den provi-